

[Hagen Hagensen]

for tjenestemænd under sagens gang. Spørgsmålet om, hvorledes man i fremtiden skal undgå lignende forhold, opstår ikke blot på dagpengeområdet, men på alle områder i almindelighed. Hvordan skal forholdene lægges til rette, for at folketinget kan få alle nødvendige oplysninger? Hvilke forholdsregler skal der til for at sikre, at ministerier og deres direktorater har det rette samspil? Hvad skal der til for at opnå en rigtig lovforslagning? Hvilke ændringer skal der ske i rigsrevisionens virke? Disse forhold, som der klart skal gøres op med, kan ikke endeligt afklares ved debatten i dag.

Det ville for mig at se være forkert at pege på, at der skulle yderligere undersøgelser til. Der er et rigt materiale at øse af, og sagen skal afgøres endeligt af dette ting og snart. Derfor må jeg mene, at det vil være det rimeligste, det rigtige, at man efter et udvalgsarbejde afgiver beretning til tinget herom. Det er folketinget, der afgør forholdene, og det er afgørende, at der lægges vægt på at undgå, at noget lignende som dagpengesagen opstår på ny. Blikket skal rettes ikke blot tilbage, men navnlig frem, for at vi ikke skal komme ud for den slags ting. Det belaster folkestyret, hvis det sker. Derfor er denne sag dybt alvorlig.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne takke justitsministeren og arbejdsministeren for deres besvarelser. Ser man på det billede, der tegner sig af behandlingen i arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet af denne dagpengesag, når man studerer landsdommer Niels Larsens redegørelse, konstaterer man, at det er en helt anderledes aktiv og effektiv kurs, der bliver lagt i arbejdsministerens indlæg. Nu skal der ske noget, der bliver taget fat på problemerne. Vi kan se det lovforslag, nr. L 55, som ministeren har fremsat i går, den 7. november, der blandt meget andet ændrer loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, så dens famøse § 79, stk. 2, omsider kommer til at hjemle de forskudsudbetalinger, der i så mange år har været effektueret uden hjemmel.

Debatten her i dag vil komme til at dreje sig om fortiden og om fremtiden. Hvor er der handlet forkert? Af hvem? Og hvad kan vi gøre ved det? Det er den ene del af det.

Den anden del drejer sig om den lære, vi kan uddrage af fortidens fejl og forsømmelser. Nogle vil mene, at det første er det mest interessante. Andre vil mene, at det andet er det mest konstruktive. Jeg skal beskæftige mig med begge dele, ikke på samme tid, men hver for sig, og man skal ikke lægge nogen prioritering i rækkefølgen.

Med hensyn til perioden fra 1970 til og med 1983 er forløbet som bekendt gennemgået og undersøgt af landsdommer Niels Larsen og hans medarbejdere. I redegørelsen den 13. september påpeger han en række alvorlige fejl begået af arbejdsdirektoratet, arbejdsministeriet og rigsrevisionen.

I den meget omfattende debat, der hidtil har været om denne sag, er spørgsmålet blevet rejst igen og igen, om sagen nu skal fejles ind under gulvtæppet, som man så malende har sagt det. Inspireret af denne vending vil jeg gerne sige så klart, at det ikke kan misforstås, at venstre ikke vil feje sagen ind under gulvtæppet. Hvis man vil fortsætte det malende billedsprog, kan jeg sige lige så klart, at venstre ikke vil være med til at skyde fra hoften. Jeg skal nærmere forklare, hvad der ligger i de to vendinger.

Venstre er af den opfattelse – der bygger på undersøgelsesdommerens redegørelse – at der er begået mange alvorlige fejl. Denne vurdering genfinder man i justitsministerens notat af 26. oktober 1984 om dagpengeundersøgelsen. Blandt fejlene skal jeg nævne to kategorier.

Først den manglende lovhjemmel til forskudsvis udbetaling til A-kasserne. Her er problemet todelte: dels mangler der egentlig hjemmel til at afholde de pågældende udgifter, og det har resulteret i et tab for statskassen på i alt ca. 340 mill. kr., dels har arbejdsministeriet ikke skaffet sig hjemmel til og dermed reel mulighed for at fastsætte, gennemtvinge eller diktere nyordninger over for A-kasserne og andre involverede. A-kasser og gennem mange år en enkelt bank har hver ved opnået betydelige og uretmæssige økonomiske fordele på statskassens bekostning.

Den anden kategori af mangler, jeg vil nævne, er de lidet fyldestgørende svar, flere folketingsmedlemmer har modtaget i tidens løb, når de har spurgt til denne penible sag. Gang på gang har de fået svar, som vi i hvert fald i min gruppe i øjeblikket ikke finder lever op til den standard, til de krav,